

Εν όψει του Πάσχα και ως αντίδοτο στην κρίση που ταλανίζει το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα ανατρέποντας κατεστημένες αντιλήψεις, αξίες και θεωρίες, οι Έλληνες πολίτες αντιτάσσουν το σύνθημα «του Έλληνα ο τράχηλος ζυγό δεν υπομένει» και για μια ακόμη φορά περνούν στην αντεπίθεση καταπλήσσοντας την παγκόσμια κοινή γνώμη. Με τα εναπομείναντα ευρώ τους και ενάντια στις προβλέψεις των ιθυνόντων καθώς και των κηρυγμάτων απαισιοδοξίας των τηλεδημοσιογράφων που λειτουργούν ως «μεταπράτες της κρίσης», βγαίνουν στους δρόμους και εφορμώντας σε κρεοπωλεία, σούπερ μάρκετ, καταστήματα ρούχων, παιχνιδιών, καλλυντικών, εκθέσεις αυτοκινήτων (βλέπε τέλη ταξινόμησης) ... , δείχνουν την αποφασιστικότητά τους να «πεθάνουν όρθιοι», όπως άλλωστε είναι γραμμένο στο DNA τους.

Τα πρώτα θύματα αυτής της ηρωικής εξόδου είναι οι οβελίες που αδικώς ήλπιζαν πως θα μετρήσουν, λόγω της συγκυρίας, μικρότερες απώλειες. Το ψημένο αρνί θα γίνει φέτος το σύμβολο της αντίστασης στην «εισαγόμενη» κρίση. Το Πάσχα το ελληνορθόδοξο είναι αξία αναλλοίωτη στο χρόνο και ουδείς νομιμοποιείται να την αμφισβητήσει. Πολύ δε περισσότερο ο κάθε Μπαρόζο που ζηλεύοντας την ικανότητα του Έλληνα να επιβιώνει κάτω από τις οποιαδήποτε συνθήκες (έφαγε άραγε ποτέ στη ζωή του ψητό αρνί;), του ζητάει να περιορίσει τις κακές του συνήθειες και να σκεφθεί το συμφέρον της χώρας του. Δεν γνωρίζει ούτε αυτός ούτε φυσικά και οι υπόλοιποι «ετερόδοξοι φράγκοι» ηγέτες ότι «ο Έλληνας είναι ιδέα» (μαζί με το ποδόσφαιρο και τα συναφή) που δεν χωράει σε σύνορα και φυσικά σε κανόνες. Ότι γεννήθηκε για τα υψηλά ιδανικά και όχι για να υπηρετεί έννοιες αμφίβολης αξίας όπως ελλείμματα και δημόσια χρέη.

Πολύ δε περισσότερο, ουδείς νομιμοποιείται να αμφισβητήσει το δικαίωμα ακόμη και του τελευταίου Έλληνα πολίτη να συμμετάσχει στο αενάως επαλαμβανόμενο αλλά πάντοτε μοναδικό ερχομό της Άνοιξης. Ο ερχομός της συμβολίζει την αναγέννηση της ελπίδας και της αισιοδοξίας. Θέλει ρούχα φωτεινά, εμφανίσεις αέρινες, πρόσωπα λαμπερά. Θέλει τσάρκες στις πλατείες, εκδρομές στην ενδοχώρα (άμα λάχει και στην Πράγα), «αρμένικες» επισκέψεις σε καφέ, βόλτες με κάμπριο... γενικότερα εξορμήσεις προς κάθε κατεύθυνση.

Θέλει έξω καρδιά και γενικώς έξω όλα. Αυτό, παρεμπιπτόντως ταιριάζει και με τα ρούχα, κυρίως των γυναικών, που από Άνοιξη σε Άνοιξη μικραίνουν ολοένα και περισσότερο, αναδεικνύοντας ανατομικές λεπτομέρειες ικανές να αναστήσουν και νεκρούς.

Αυτή λοιπόν τη μοναδικότητα της Άνοιξης δεν τη χαρίζουμε, ούτε την εκποιούμε. Επειδή δηλαδή οι Ευρωπαίοι για να δουν ήλιο πρέπει να καταφύγουν στα παράλια της Μεσογείου εμείς τι φταίμε; Ας μετοικήσουν.

Σε τελευταία ανάλυση, ο Έλληνας (σύμφωνα τουλάχιστον με τις «γραφές») προόριστεί να ζήσει και θα ζήσει. Με «κάμπριο» ή χωρίς θα τα καταφέρει. Ας κάνουν καλά αυτοί που «εφεύραν» την κρίση. Διότι ως γνωστό (και γνωστό είναι ότι υποστηρίζουμε εμείς) η κρίση είναι μία επινόηση των δυτικών για να μοιράσουν ξανά την τράπουλα. Αλλά εμείς αυτά δεν τα μασάμε. Η δικαίωσή μας είναι θέμα χρόνου. Μέχρι τότε έχουμε σοβαρότερα προβλήματα να αντιμετωπίσουμε όπως επί παραδείγματι το πλέον επίκαιρο και ουσιαστικό πρόβλημα, το οποίο μονίμως ανακύπτει εν όψει του Πάσχα: κατσίκι ή αρνί; Στον φούρνο ή στη σούβλα;

Ακόμη, πως θα πάμε στην Ανάσταση, με prada ή με Armani; Ή που θα ψήσουμε τον οβελία, στο βουνό, στον κάμπο, τη θάλασσα ή το χωριό;

Τα υπόλοιπα (προβλήματα), αυτά που πιθανώς ανακύψουν μετά το Πάσχα θα τα λύσει, ως συνήθως, ο Μεγαλοδύναμος, με Τον οποίο έχουμε συμπράξει μία ιδιότυπη συμβολαιογραφική πράξη για παντός είδους κάλυψης και προστασίας.